

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 12975/2024
20.06.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, Марије Терзић, Добриле Страјина, Надежде Видић и Бранке Дражић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ... , чији је пуномоћник Миливоје Шмркић, адвокат из ... , против туженог ББ ПР, Аутолимарско-фарбарска механичарска електричарска радња " Аутоцентар ББ" Инђија из Инђије, чији је пуномоћник Нађа Самац, адвокат из ... , ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Сремској Митровици Гж 1773/23 од 24.01.2024. године, у седници одржаној 20.06.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Сремској Митровици Гж 1773/23 од 24.01.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Сремској Митровици Гж 1773/23 од 24.01.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови, Судска јединица у Инђији П 1252/20 од 06.06.2023. године, ставом првим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу исплати износ од 300 евра, у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате, са законском затезном каматом почев од 20.06.2020. године па до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати на име изгубљене зараде износ од 1.601,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана пресуђења 06.06.2023. године па до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати на име трошкова превоза износ од 7.560,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана пресуђења 06.06.2023. године па до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати на име материјалне штете износ од 4.065,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана пресуђења 06.06.2023. године па до исплате. Ставом петим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца, па је тужени обавезан да му исплати на име накнаде нематеријалне штете износ од 40.000,00 динара за претрпљене физичке болове и 40.000,00 динара за претрпљени страх, са законском затезном каматом почев од дана пресуђења 06.06.2023. године па до исплате. Ставом шестим изреке, у преосталом делу и то за износ од још 60.000,00 динара за претрпљене физичке болове који чини разлику од траженог износа од 100.000,00 динара до досуђеног износа од 40.000,00 динара, и за

износ од још 60.000,00 динара за претрпљени страх који чини разлику од траженог износа од 100.000,00 динара до досуђеног износа од 40.000,00 динара, све са траженом законском затезном каматом почев од дана пресуђења 06.06.2023. године па до исплате, захтев тужиоца за исплату на име накнаде нематеријалне штете је одбијен као неоснован. Ставом седмим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 255.360,12 динара, са законском затезном каматом, почев од извршности па до исплате, а у осталом делу захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка је одбијен. Ставом осмим изреке, за разлику између тражене законске затезне камате на трошкове парничног поступка од дана пресуђења до дана извршности, захтев тужиоца је одбијен.

Виши суд у Сремској Митровици је, пресудом Гж 1773/23 од 24.01.2024. године, ставом првим изреке, жалбе парничних странака одбио као неосноване и потврдио пресуду Основног суда у Старој Пазови, Судска јединица у Инђији П 1252/20 од 06.06.2023. године, у побијаном усвајајућем и одбијајућем делу (ставови 1, 2, 3, 4, 5. и 7. изреке). Ставом другим изреке, одбијени су захтеви парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23), у вези одредбе члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији туженог прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Предмет тражене правне заштите је накнада материјалне и нематеријалне штете тужиоцу. Побижана одлука, којом је тужбени захтев тужиоца делимично усвојен донета је применом одредбе члана 155, 189, 200, 277, 278. и 324. Закона о облигационим односима, на основу утврђеног чињеничног стања да је тужилац туженом причинио материјалну штету на возилу и да му је нанео телесне повреде због којих је он трпео физичке болове и страх, плаћао партиципацију за лекарске прегледе и физикалне терапије и имао трошкове за куповину лекова које су му лекари преписали. Такође је тужилац у периоду од 01.07.2020. године до 30.08.2020. године био на боловању, због чега му је исплаћивана умањена зарада док је одлазио на физикалне терапије у Дом здравља у Инђији, тако што је некад користио аутобус, а некада сопствено возило и услед тога имао трошкове превоза ради куповине аутобуских карата на релацији ... - Инђија и назад. Указивање туженог на погрешну примену материјалног права није од

утицаја јер за примену института посебне ревизије није од значаја свака погрешна примена материјалног права на конкретно утврђено чињенично стање, већ само она која је од општег значаја за остваривање и заштиту људских права и обезбеђење стандарда правичног суђења, што овде није случај.

На основу одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5., у вези члана 468. став 1. и 469. став 6. Закона о парничном поступку и утврдио да ревизија туженог није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. Закона парничном поступку, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. На основу одредбе члана 479. став 6. истог Закона, против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности, ревизија није дозвољена.

Тужбу ради накнаде штете тужилац је поднео 20.10.2020. године, а вредност предмета спора је 248.656,00 динара, па је поступак вођен по правилима за спорове мале вредности.

Имајући у виду да је ово спор мале вредности, у ком се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да против одлуке другостепеног суда, у овој врсти спора, ревизија није дозвољена на основу одредбе члана 479. став 6. Закона о парничном поступку.

На основу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**